

**Mádl Ferencnek,
a Magyar Köztársaság elnökének üdvözlő szavai**

Tisztelt Tanácskozó Közösség! Megtisztelő feladatnak teszek eleget, amikor köszöntöm Önöket, akik a Magyar Nyelvtudományi Társaság centenáriumi ünnepségére gyűltek össze.

A világ nem kevés magabiztossággal fejlődésnek nevezett, gyors átalakulása idején, a magyar szóval ez ideig még meg sem nevezett globalizáció korában nap mint nap tapasztalhatjuk, hogy milyen próbatételeket kell kiállnia a magyar nyelvnek is. Látjuk, halljuk, hogy a technikai értelemben vett gazdagodással egy ütemben mi minden vész el az élet színeiből, árnyalataiból, helyi értékeiből. Nem meglepő, mégis szomorú, hogy a társadalom nyelvhasználata, és ezzel gondolkozása is, milyen sokat veszít. Ami e nagy átalakulásban kihullik, az pótolhatatlan. És bár az információk átadásának, a kommunikáció kényszerének eredményeként a nyelv nem pusztulhat el, mégis joggal sajnálhatjuk mindazt, ami a változás áldozatául esik. Ezért olyan fontos az Önök áldozatos munkája

a magyar nyelv védelmében, értékeinek föltárásában, megőrzésében.

A nyelvi kultúra kutatása, ápolása túlmutat közvetlenül célján. Az anyanyelv nemcsak kommunikációs eszköz, hanem a nemzeti identitás megőrzésének egyik legfontosabb eleme. Közismert, amit Kölcsey Ferenc írt: „Meleg szeretettel függj a hon nyelvén! mert haza, nemzet és nyelv, három egymástól válhatatlan dolog; s ki ez utolsóért nem buzog, a két elsőért áldozatokra kész lenni nehezen fog... soha ne feledd, miképpen idegen nyelveket tudni szép, a hazait pedig lehetőségig mívelni kötelesség”.

A modern nemzeti öntudat ébredésének részeként kibontakozott nyelvújítás kora óta nagyon sok minden megváltozott. A magyar nyelv helyzete is. A nyelv élő, dinamikus, szüntelenül alakuló kincsünk. De nemcsak használati értéke van, hanem múltunk, közösségi és személyes történelmünk titkait is őrzi, s meghatározója kultúránknak, identitásunknak.

Ebből fakadó érzelmi okainkon túl azért is kell a tudományosság eszközeivel vizsgálnunk, mert ez önmagában is védelmet jelent számára. S az emberiség nem mondhat le semmi olyan értékről, amelyet a múlt mélyében mára megteremtett. Az Önök munkája ezzel válik mindannyiunk számára nélkülözhetetlenné. Szívből kívánom, hogy munkájuk mind az ünnepi tanácskozáson, mind a hétköznapiak során eredményes legyen, s hogy megkapja a neki joggal járó társadalmi elismerést!

Budapest, 2004. december 1.